

Ecce qui post tam perspicuam exemplorum lucem adhuc testimoniis indiget, restat ut ad contemplan- dum radiantem in meridie solem lucernæ lumē efflagitet. Nam cum tot astrorum cœlestium radios coram te, Judæe, videas enitescere, miror, quæ tam densæ tenebræ cæcitatē locum etiam in vacuis oculorum orbibus valeant obtinere. Hæc enim perspicua lux veritatis illum quoque latere non potuit, qui tenebræ cupiditatis caligine oculos cordis amisit, Balaam videlicet, qui dum lucem aliorumve fastidiis prætulit, ipse in tenebris ambulavit. Si ergo, Judæe, ad veritatis viam videntium non vis habere ducatum, saltem cæcus cæcum hunc sequere præ-

vium. Audi igitur, quid ipse dicat : « Dixit Balaam filius Behor : dixit homo cujus obturatus est oculus : **40** dixit auditor sermonum Dei qui novit doctrinam Altissimi, et visionem Omnipotentis videt, qui cadens apertus habet oculos : Videbo eum, sed non modo : intuebor illum, sed non prope. **ORIETUR STELLA** ex Jacob, et consurgēt virga de Israel, et percutiet duces Moab, vastabitque omnes filios Seth. Et erit Idumæa possessio ejus, hæreditas Seir cedet inimicis suis : Israel vero fortiter aget. De Jacob erit qui dominetur, et perdat reliquias civitatis (Num. xxiv). »

Sit nomen Domini benedictum.

41-42 OPUSCULUM TERTIUM.

DIALOGUS INTER JUDÆUM REQUIRENTEM, ET CHRISTIANUM E CONTRARIO RESPONDENTEM. AD EUMDEM HONESTUM.

ARGUMENTUM. — Eorundem Judæorum pertinaciam adhuc vehementius coarguit, dum quasdam captiosas quæstiones, quas frivole in Christianos objiciunt, dissolvit. Pendent autem omnes ex illo capite, cur si Christus legem non solvere, sed adimplere venisset, legis Mosaicæ cæremoniæ a Christianis negliguntur. Ostendit igitur legis Mosaicæ præcepta, mystica et futurorum præsentia fuisse, ideoque in Christo finem accepisse.

Nunc autem de quibusdam cæremoniis, super quibus sæpe scrupulosissime quæritis, et garrulis ambagibus quæstionum lucem movetis, sub quodam inquisitionis, responsionisque dialogo brevis inter nos contexatur oratio, ut cum tibi fuerit ex omnibus satisfactum, aut compellaris manus dare convictus, aut cum ignominiosa tua recedas infidelitate confusus. Age igitur.

Quæstio 1. Si Christus non venit legem solvere, sed implere, cur carne non circumciditur Christianus?

Responsio. Imo jam se ideo Christianus minime circumcidit, quia quod circumcissione prophetabatur, Christus implevit. Exspoliatio quippe vitæ carnalis, quæ in veteri lege fuerat figurata, in Christi jam cernitur resurrectione completa : et quod exspectamus in nostra resurrectione futurum, jam in sacri baptismatis mysterio commendatur. Carnalis itaque circumcisio tanquam superflua jure contemnitur, cum jam spiritualis, propter quam significandam illa præcesserat, celebratur.

Quæstio 2. Cur omittit Christianus Sabbatum cœlere, si Christus non venit legem solvere, sed implere?

Responsio. A nobis Sabbatum ideo non servatur, quia quod tunc erat in figurâ præmissum, per exhibitionem rei jam videmus impletum. In Christo quippe verum spiritualis otii Sabbatum cœlimus, cui in eo solo spem ponimus, et sic in illo, toto cordis amore ac devotione quiescimus, ut ab omni vitiorum servili opere ac terrenarum rerum ambi-

tionē cessemus. Ad quod Sabbatum celebrandum ipse provocat, dum clamat : « Venite, inquit, ad me, omnes qui laboratis, et onerati estis, et ego reficiam vos. Tollite jugum meum super vos, et discite a me quia mitis sum et humilis corde, et invenietis requiem animabus vestris. » Carnalis ergo Sabbati cultum supervacuum ducimus, cum jam illud verum et salutiferum, propter quod institutum est, celebramus.

Quæstio 3. Si Christus non venit legem solvere, sed implere, cur Christianus negligit ciborum differentiam, quæ in lege præcipitur observari?

Responsio. Imo idcirco hæc a Christianis ciborum differentia non admittitur, quoniam a Christo, quod per hanc figurabatur, impletur. Immunditia quippe, quæ tunc cavebatur in cibis, nunc in moribus reprobatum humanis. Sicut enim sancti quique, ac justi transferuntur in corpus Christi : sic ab eo reprobis et iniquis tanquam cibi repelluntur immundi.

Postquam ergo ipsa Veritas, quæ significabatur, advenit : merito significationis umbra cessavit.

Quæstio 4. Si Christus non venit legem solvere, sed implere, cur et animalium carnibus sacrificium Deo Christianus non curat offerre?

Responsio. Imo idcirco a Christianis hujusmodi sacrificium non offertur, quia quidquid in illis hostiis typice gerebatur, totum in immolatione Agni, qui tollit peccata mundi (Joan. 1), veraciter adimpletur, et quia omnia illa nil aliud salutis habebant, nisi ut ad hoc nostrum sacrificium unanimiter tenderent, hoc unum omnis cæremoniarum diversitas designa-

tot, postquam hostia singularis illuxit, multiplex umbra, quæ præcedebat, evanuit. Quis enim nesciat eadem sacrificia potius ad hoc inobedienti populo, ne cum idolis fornicaretur, imposita, quam Deo, tanquam ipse desideraret, oblata?

Quæstio 5. Si Christus non venit legem solvere, sed implere, cur Christianus azymam quam lex præcipit, non observat?

Responsio. Ideo a Christianis visibilis una, et corporalis **43** azyma floccipenditur, quoniam expurgato veteris vitæ fermento, nova conspersio spiritualiter adimpletur. Tunc enim erat legis Scriptura præceptum, nunc est testimonium: et postquam id quod significabatur, advenit; hoc quod significabat, interiit.

Quæstio 6. Si Christus legem venit implere, cur Christianus paschalis agni sanguine Pascha non celebrat, cum hoc tantopere lex ipsa decernat?

Responsio. Hic id ipsum respondendum, quod jam superius dictum est; quia postquam verus ille Agnus qui significabatur, advenisse cognoscitur; ille, qui significabat, superfluous judicatur. Cujus utique sanguinis non jam ligneas, sive lapideas fores inungimus, sed interioris potius hominis viscera consingnamus.

Quæstio 7. Si non solvit legem Christus, cur lege mandatam non celebrat neomeniam Christianus?

Responsio. Propter hoc etiam Christianus celebrare contemnit, quoniam id totum, propter quod olim celebratum est, Christus implevit. Novæ quippe lunæ solemnitas novam designat in homine fieri creaturam, de qua dicit Apostolus: « Si qua igitur in Christo nova creatura, vetera transierunt: et ecce facta sunt omnia nova (*I Cor. v.*) »

Quæstio 8. Si Christus non venit legem solvere, cur Christianus illa ablutionum baptismata, quæ lex præcipit, non observat?

Responsio. Ideo hæc Christianæ non merentur observantiae cultum, quia tunc umbræ fuerunt futurorum, quorum nunc perspicuum possidemus effectum. Consepulti enim sumus Christo per baptismum in morte (*Rom. vi*); ut quomodo surrexit Christus a mortuis per gloriam Patris, sic et nos in novitate vitæ ambulemus.

Quæstio 9. Si lex a Christo impleta est, non soluta, quid rationis objicitur, ut a Christianis Scenopægiæ **D** solemnitas non colatur?

Responsio. Tabernaculum Dei societas est populi Christiani, et quoniam illud tabernaculum sanctam præfigurabat Ecclesiam, contemnitur signum, postquam venit, quod fuerat præsignatum. Nec enim diceretur tabernaculum testimonii, nisi attestaretur alicui, quæ declaranda erant suo tempore veritatis. Quod itaque tunc agebatur præcepto figuratum, nunc præsentialiter cernitur testimonio revelatum: et cum jam id, quod figurabatur, aspicitur; quod figurabat, superfluum per omnia judicatur.

Quæstio 10. Si Christus legem solvere noluit, sed implere, quare Christianus septimum remissionis

annum vel etiam veritas, ac sapientia Dei, quæ cum doceat angelos in cælo, homines etiam docere venit in terra: quod prius jusserat carnaliter sub ænigmatis umbra servari, postmodum discipulis suis spiritualiter mandavit intelligi.

Responsio. Sic enim dies septimus feriatus esse præcipitur, ut æterna per eum requies designetur. Sic et in anno septimo, sic et in Jubilæo, qui per annorum circulum septenario numero septies replicato, et monadè superaddita in quinquagenarium ducitur, secunda quies perpetuæ beatitudinis intimatur. Incipiente quippe Jubilæo, tubis canitur, omnesque ad possessiones proprias revertuntur; quia sicut dicit Apostolus: « Ipse Dominus in jussu, et in voce archangeli, et in tuba Dei descendet de cælo; canet enim tuba, et mortui resurgent incorrupti. » **44** Ad possessiones autem suas unumquemque redire, est corpora sua protinus incorrupta recipere. Tunc revertetur Adam ad antiquam carnis suæ terram, in qua primitus habitaverat: tunc Noe, Abraham, Moysi, cunctisque propria possessio redditur, dum corpus illis incorruptibile reformatur. Redemptor itaque noster, qui discipulis aperuit sensum, ut intelligerent mysteria Scripturarum, noluit Jubilæum, noluit septimum remissionis annum, vel cæteras legalis ritus cæremonias carnaliter observari.

Postquam hæc omnia spiritualiter fecit intelligi, tunc enim mandata legalia veraciter adimplentur, cum juxta spiritualem intelligentiam ad quam instituta sunt, fiunt. Nam tunc erant vacua, umbra scilicet **C** et imago rei, non ipsa res, cum carnaliter servabantur. Vis audire quomodo erant vacua et vana, et non veritas ipsa, sed veritatis exempla? audi quid in Exodo Dominus ad Moysen dicat: « Eruntque vesces ex utroque latere altaris ad portandum: non solidum, sed inane, et vacuum facies illud, sicut tibi in monte monstratum est (*Exod. xxvii.*) » Quod ergo Moyses vidit in monte, sancta Ecclesia est, ipsa rei veritas est. Tabernaculum autem illud in deserto constructum, umbra, et imago ejusdem Ecclesiæ est, ad cujus exemplum factum est. Est scilicet homo, ad cujus imaginem sit sigillum, sed in *comparatione vicaria*, homo quidem res, et veritas dicitur, cum sigillum similitudo tantum rei, et forma videatur. Postquam ergo venit plenitudo temporis, implevit, dum ea spiritualiter exhibenda mandavit. Unde factum est, ut post adventum Domini terrena illa Hierusalem cum suo templo funditus eversa corrueret, quatenus sola per mundum sancta universalis Ecclesia coruscaret. Sicut enim evangelista refert, quibusdam dicentibus de templo, quod lapidibus bonis et donis exornatum esset, dixit: « Hæc, quæ videtis, venient dies, quibus non relinquetur lapis super lapidem, qui non destruat (*Matth. xxiv; Matth. xiii; Luc. xxi.*) » Erat namque Hierusalem urbs illa magna regalis, ubi templum famosissimum Deo fuerat exstructum, postea vero quam venit ille, qui erat verum templum Dei, et cælestis Hierusalem cœpit aperire mysteria; deleta est illa terrena, ubi

coelestis apparuit, et in templo illo non remansit lapis super lapidem. Erat prius pontifex sanguine taurorum, et hircorum, purificans populum: sed ex quo venit verus pontifex, qui sanguine suo purificaret credentes, nusquam est ille pontifex prior, nec ullus ei relictus est locus. Altare fuit prius, sacrificia celebrabantur, sed ut venit verus Agnus, qui se ipsum obtulit hostiam Deo, cuncta illa velut pro tempore posita cessavere: propterea sane hoc divina dispensatio procuravit, ut et civitas ipsa et templum, et omnia illa pariter subverterentur, ne quis forte adhuc parvulus, et lactans in fide, si videret illa constare dum sacrificiorum ritum, dum ministrorum ordinem attonitus stupeat, ipso diversarum formarum raperetur intuitu. Sed providens infirmitati nostræ, et videns multiplicari Ecclesiam suam, omnia illa subverti fecit, et penitus auferri, ut sine ulla cunctatione cessantibus umbris, et typicis **45** imaginibus, vetus superesset: et everso materiali templo, Ecclesia per orbem sola regnaret.

Epilogus. Sed jam post tantam testium nubem, Judæe, tibi epilogum faciam, et incipiens ab exordio humanitatis Christi per incrementa temporum usque ad consummationem, prophetica testimonia tibi, si habes, ante oculos ponam, ut quasi sub uno aspectu collecta breviter videas, quæ me diffuse, et sparsim ponere superius attendebas. Nam quod Dei Filius humanitatem nostram suscepturus esset, testatur Jeremias, dicens: « Faciet, inquit, Dominus novum super terram, et mulier circumdabit virum (*Jer. xxxi*). » Si enim de simplici homine diceret, superfluo poneretur novum, quod ubique in humano genere cernitur usitatum. Quod autem mulier illa Virgo foret, per quam Dei Filius velut per coelestem portam de sinu Patris ad publicum nostrum exiret, ostendit Ezechiel, qui ait: « Convertit me, inquit, ad viam portæ sanctuarii exterioris, quæ respiciebat ad orientem, et hæc erat clausa; et dixit Dominus ad me: Porta hæc, quam vides, clausa erit, et non aperietur, et vir non transiet per eam, sed semper erit clausa (*Ezech. xliv*). » Beata enim virgo Maria semper est clausa, quia et ante partum, et post partum semper incorrupta. De qua etiam David canit, dicens: « In sole posuit tabernaculum suum, et ipse tanquam sponsus procedens de thalamo suo (*Psal. xviii*). »

Quod autem parvulus futurus esset in substantia humanitatis, ut nos magnos efficeret ex virtute divinitatis, Isaias perhibet, qui ait: « Parvulus enim natus est nobis, et filius datus est nobis; et factus est principatus super humerum ejus, et vocabitur nomen ejus admirabilis, consiliarius, Deus, fortis, pater futuri sæculi, princeps pacis: multiplicabitur ejus imperium, et pacis non erit finis: super solium David, et super regnum ejus sedebit, ut confirmet illud, et corroboret in iudicio, et justitia amodo et usque in sempiternum (*Isa. ix*). » Nam cum eum, quem parvulum ante descriperat, postmodum Deum fortem, et patrem futuri sæculi vocandum esse per-

A libeat, profecto Deum et hominem clarius manifestat. Et iterum quoque Isaias ait: « Habitabit, inquit, lupus cum agno, et pardus cum hædo accubabit; vitulus, et leo, et ovis simul morabuntur, et puer parvulus minabit eos (*Isa. xi*). » Nam per sanctæ charitatis viscera lupus cum agno habitabit, quia qui in sæculo raptores fuerunt, cum mansuetis et mitibus in pace conquiescunt, et pardus cum hædo accubat, quia qui peccatorum suorum maculis varius fuit, cum eo, qui se despicit, et peccatorem fatetur, humiliari consentit. Ubi et subditur: « Vitulus et leo, et ovis simul morabuntur; » quia et is, qui per contritum cor ad quotidianum se Deo sacrificium præparat, et alius, qui tanquam leo ex crudelitate sæviebat, et ille qui velut ovis innocentiae suæ simplicitate perdurat, in caulis sanctæ Ecclesiæ convenerunt. Quæ videlicet animalia puer parvulus minat, quia is, qui paulo minus ab angelis minoratus est, ne corda nostra terrenis rebus inhæreant, per internum desiderium quotidie invisibiliter inflammatur. Qui per charitatem suam, quam nobis tribuit, **46** nos in hoc mundo mentes figere non permittit. Atque hoc ipsum ejus minare, est ad suum nos amorem incessanter accendere, ne cum nos vicissim diligimus, mente in hoc exilio remaneamus. Hoc quoque, quod ad templum deferendus esset, Malachias propheta denuntiat, dicens: « Hæc dicit Dominus: Ecce ego mitto angelum meum, et præparabit viam ante faciem meam; et statim veniet ad templum suum dominator, quem vos quæritis, et angelus testamenti, quem vos vultis. Ecce venit dicit Dominus exercituum, et quis poterit cogitare diem adventus ejus? » (*Malach. iii*.) Quia vero adhuc parvulus in Ægyptum deducendus et reducendus esset, Osee manifestat, cum dicit: « Sicut mane transit, pertransiet rex Israel, quia puer Israel, et dilexi eum, et ex Ægypto vocavi filium meum (*Osee xi*). »

C Quod autem super asinam sedens Jerusalem venturus esset, Zacharias declarat, dicens: « Exsultatis filia Sion, jubila filia Jerusalem, ecce Rex tuus veniet tibi justus, et salvator: ipse pauper, et ascendens super asinam, et super filium asinæ; et disperdam quadrigam Ephraim, et equum de Jerusalem, et dissipabitur arcus belli: et loquetur pacem gentibus, et potestas ejus a mari usque ad mare, et a flumine usque ad fines terræ (*Zach. ix*). » Quod autem arguturus esset Judæos et eorum malitiam correpturus, Isaias declarat, cum ait: « Non secundum visionem oculorum judicabit, neque secundum auditum aurium arguet, sed judicabit in justitia pauperes, et arguet in æquitate pro mansuetis terræ, et percutiet terram virga oris sui, et spiritu labiorum suorum interficiet impium, et erit justitia cingulum lumborum ejus, et fides cinctorium renum ejus (*Isa. xi*). » Porro quod in Jordane baptizandus erit Isaias denuntiat, cum ait: « Exsultet desertum, et exsultent solitudines Jordanis, et populus meus videbit altitudinem Domini et majestatem Domini (*Isa. xxxv*). » Et paulo post: « Et aperiam mon-

tibus flumina, et montes dirumpam et terram sicutientem sine aqua confundam (*Isa. XLIV*). » Quod a suo discipulo tradendus esset, testatur ipse Dominus, qui per os David conqueritur, dicens : « Etenim homo pacis meæ, in quo sperabam, qui edebat panes meos, magnificavit super me supplantationem (*Psal. XL*). » Et iterum : « Si inimicus, inquit, meus n'aledixisset mihi, supportassem utique : et si is, qui oderat me, super me magna locutus fuisset, absconderem me utique ab eo : tu vero homo unanimis, dux meus, et notus meus (*Psal. LIV*). » Nam quod argento vendendus esset, Amos perhibet, qui ait : « Super tribus sceleribus Israel, et super quatuor non convertam eum, pro eo quod vendiderit pro argento justum (*Amos II*). » Quod vero triginta argenteis, Zacharias enumerat, dicens : « Appenderunt, inquit, mercedem meam triginta argenteis. (*Zach. XI*). »

Et quia iidem argentei ab Juda post acceptionem projecti sint, hoc etiam idem propheta subtiliter exsequitur, cum subjungit : « Et dixit Dominus ad me : Projice illud ad statuarium, decorum pretium, quo appretiatum sum ab eis. Et tuli triginta argenteos, et projecit illos in domum Domini ad statuarium decorum (*Ibid.*). » Ubi etiam paulo post de Judæorum damnatione subjungitur : « Aspicient, inquit, in me, quem **47** confixerunt, et plangent planctum quasi super unigenitum, et dolebunt, ut doleri solet in morte primogeniti (*Zach. XII*). » Ibi etiam clavorum figuras in manibus Domini manifeste denuntiat, cum ait : « Et dicetur : Et quid sunt plagæ istæ in medio manuum tuarum ? Et dicet : His plagatus sum in domo eorum, qui diligebant me (*Zach. XIII*) ; » ubi adhuc additur : « Framea suscitare super pastorem meum, et super virum cōhærentem mihi, dicit Dominus exercituum. Percute pastorem, et dispergentur oves (*Ibid.*). » Quod autem in ligno suspendendus esset, Jeremias manifestat, dicens : « Domine, demonstrasti mihi et cognovi, tu ostendisti mihi studia eorum, et ego quasi agnus mansuetus, qui portatur ad victimam. Et non cognovi, quia cogitaverunt super me consilia, dicentes : mittamus lignum in panem ejus, et eradamus eum de terra viventium, et nomen ejus non memoretur amplius. (*Jer. XI*). » Quod vestimenta illius sorte divisa sunt, testatur ipse per os David, inquiens : « Diviserunt sibi vestimenta mea, et super vestem meam miserunt sortem (*Psal. XXI*). » Nam quod felle cibandus, aceto potandus esset, per eundem David perhibet, cum ait : « Dederunt in escam meam fel, et in siti mea potaverunt me aceto (*Psal. LXXIII*). » Quia vero conspuendus esset, et lanceis perforandus, Jeremias (?) insinuat, dicens : « Insurrexerunt in me viri iniqui absque misericordia, quæsierunt me interficere, et non pepercerunt in faciem meam spuere, et lanceis suis vulneraverunt me. »

De descensione ejus ad inferos, et ereptione sanctorum per Osee loquitur hoc modo : « De manu, inquit, mortis liberabo eos, de morte redimam eos :

et ero mors tua, o mors : ero morsus tuus, inferne (*Osee XIII*). » Quod vero tertia die resurrecturus esset, et non alia diei hora nisi diluculo, idem Oseas manifeste clamat, dicens : « Venite, et revertamur ad Dominum, quia ipse cepit, et sanabit nos, percutiet et curabit nos, vivificabit nos post duos dies, in die tertia suscitabit nos ; et vivemus in conspectu ejus, sciemus, sequemurque ut cognoscamus Dominum, quasi diluculum præparatus est egressus ejus, et veniet quasi imber nobis temporaneus et serotinus terræ (*Osee. VI*). » De lege autem novi Testamenti, quam per mundum diffusurus erat, per Jeremiam pollicetur, dicens : « Ecce venient dies, dicit Dominus, et feriam domui Israel et domui Juda fœdus novum : non secundum pactum, quod pepigi cum patribus vestris in die quando apprehendi manum eorum, ut educerem eos de terra Ægypti : pactum, quod irritum fecerunt, et ego dominatus sum eorum, dicit Dominus. Sed hoc erit pactum, quod feriam cum domo Israel post dies illos, dicit Dominus, dabo legem meam in visceribus eorum, et in cordibus eorum scribam eam, et ero eis in Deum, et ipsi erunt mihi in populum (*Jer. XXXI*). »

Quod ascensurus esset in cœlum, et super apostolos missurus est Spiritum sanctum David uno versiculo breviter comprehendit, dicens : « Ascendens in altum captivam duxit captivitatem, dedit dona hominibus (*Psal. LXVII* ; *Eph. IV*). » Ascendens quippe Christus in altum captivam duxit captivitatem, quia corruptionem nostram virtute suæ incorruptionis absorbit ; dedit vero dona hominibus, **48** quia effuso desuper Spiritu, diversa discipulis suis cœlestium charismatum dona concessit. Et Joel dicit : « Et erit post hæc, effundam Spiritum meum super omnem carnem, et prophetabunt filii vestri et filiae vestrae, seniores vestri somnia somniabunt, et juvenes vestri visiones videbunt. Sed et super servos meos et ancillas meas in diebus illis effundam spiritum meum (*Joel. II*). » De hac eadem effusione Spiritus Isaias perhibet, dicens : « Noli timere, serve meus Jacob electissime, quem elegi : effundam enim aquam super sitientem, et fluenta super aridam. Effundam spiritum meum super semen tuum, et benedictionem meam super stirpem tuam (*Isa. XLIV*). » De baptismo autem, quem per mundum fieri præcepturus erat, per Ezechiël pollicetur dicens : « Effundam, inquit, super vos aquam mundam, et mundabimini ab omnibus inquinamentis vestris, et ab universis idolis vestris mundabo vos (*Ezech. XXXVI*). » Quia vero ipse judicaturus sit mundum, testatur Psalmista, qui postquam præmisit, « Dominus regnavit a ligno ; » de eodem Domino, qui a ligno regnavit, in fine subjungit dicens : « Judicabit orbem terræ in æquitate, et populos in veritate sua (*Psal. XCV*). »

Nunc igitur, Judæe, sicut sacræ Scripturæ testimonia ad fidem te Christi non attrahunt, si omnium te prophetarum tam perspicua, et clara dicta non flectunt, libet adhuc, postpositis scilicet prophetarum exemplis, sola tecum ratiocinatione contendere,

et unam tecum in calce hujus opusculi quæ: iunculam breviter agitare; quatenus quod tuæ conversioni sit congruum, nihil videatur nostris studiis intentatum. Age igitur, responde mihi, quod gravius peccatum patres vestri perpetrassent noscuntur, unde Dei iram magis accenderent, et ejus in se vindictam acrius provocarent? Murmurationem, inquit, idololatricam, fornicationem. Nam et ego hoc tecum sentio, et hæc tria illorum delicta damnabiliora fuisse perpendo: verum tamen hæc omnia apud misericordem Dei justitiam non irrevocabilem pertulere vindictam. Siquidem ut ad vestræ antiquitatis recurramus historiam, de murmuratione in libro Numeri legitur: « Quia vociferans omnis turba flevit nocte illa, et murmurati sunt contra Moysen et Aaron cuncti filii Israel, dicentes: Utinam mortui essemus in Ægypto; et non in hac vasta solitudine: utinam pereamus, et non inducat nos Dominus in terram istam, ne cadamus gladio, et uxores, ac liberi nostri ducantur captivi. Et dixerunt alter ad alterum: constituamus nobis ducem, et revertamur in Ægyptum (Num. xiv). » Propter hoc tamen, murmurationis videlicet immane peccatum, non amplius quam per quadraginta annos divinæ severitatis in eos vindicta desævit, sicut illis Dominus dixisse legitur: « Filii, inquit, vestri vagi erunt quadraginta annis, et portabunt iniquitates patrum, donec consumantur cadavera vestra in deserto juxta numerum quadraginta dierum, quibus considerastis terram. Annus pro die imputabitur, et quadraginta annis recipietis iniquitates vestras (Ibid.). » Pro vitulo etiam, quem adoraverunt juxta montem Sinai, non amplius quam viginti tria millia hominum novimus fuisse gladiis interempta, sicut in libro Exodi legitur; **49** ait illis Moyses: « Ponat vir gladium super femur suum, et ite, et redite de porta ad portam per medium castrorum, et occidat unusquisque fratrem, et amicum, et proximum suum. Fecerunt filii Levi juxta sermonem Moysi, et ceciderunt in die illa quasi viginti tria millia hominum. Et ait Moyses: Consecratis manus vestras Domino, unusquisque in filio, et fratre suo, ut detur vobis benedictio (Exod. xxxii). »

Pro fornicatione quoque, quam cum Madianitarum filiabus exercuerunt, similiter non plus quam viginti tria millia hominum gladio ceciderunt, sicut in libro Numeri rursus scriptum est: « Cessavitque plaga a filiis Israel, et occisi sunt viginti tria millia hominum (Num. xxv). » Quid ergo est, quod tam brevem vindictam de peccatis patrum vestrorum Deus recepisse legitur; vestra autem hæc servitus, et per totum mundum dispersio jam per tot sæcula protelatur. Lege etiam Josephum tuum (De Bell. Jud.), ibi reperies pro vindicta mortis Christi, quam cum Vespasiano Titus exercuit, de populo Judæorum decies centena millia gladiis corruisse, et undecies centena millia ducta fuisse captiva: et post hæc quicumque estis gladio devorante residui, omnium gentium pedibus videmini servitute substrati; nempe patres vestri, quicumque in captivitate ducti sunt, in ipso

A quoque exilio positi, nunquam fuerunt prophetarum consortio penitus destituti, videlicet ut pro peccatis eorum jugiter intercederent, et legem Domini semper eis ad memoriam revocarent, magnumque eis præsentium calamitatum solamen afferrent; dum sibi certum futuræ reversionis ad patriam articulum nuntiarent. Sicut per Zachariam dicitur: « Angelus Domini dixit: Domine exercituum, usquequo non misereberis Jerusalem, et urbium Juda, quibus iratus es? Iste septuagesimus annus est. Et respondit Dominus angelo qui loquebatur in me verba bona, verba consolatoria (Zach. 1). » Et per Jeremiam: « Servient, inquit, omnes gentes istæ regi Babylonis septuaginta annis: cumque impleti fuerint anni septuaginta, visitabo super regem Babylonis (Hier. B xxv), » et reliqua.

Patet igitur, quia patres vestri, licet plerumque fuerint divina ultione percussi, refovebantur tamen aliquando impensis consolationibus recreati: vos autem a passione Christi usque hodie in tam longissimis calamitatibus positi, prophetam inter vos alicubi terrarum non cernitis; sed et futuræ prosperitatis nuntium divinitus vobis missum penitus non auditis. Quæ est ergo hæc vestra tam insanabilis culpa? Unde vobis tam irremediabilis poena? Unde, inquam, nisi quia Christum Dei Filium occidistis, **50** et post peractum facinus ad fontem vitæ recurrere nolulistis? Hoc enim profundissimum vestræ iniquitatis baratrum omnium flagitiorum transcendit modum, omnium superat immanitatem criminum. Placuit hoc peccatum vestrum Moyses prævidebat, cum adversum vos iratus dicebat: « Congregate ad me omnes majores natu per tribus vestras atque doctores, et loquar audientibus eis sermones istos, et invocabo contra eos cælum, et terram. Novi enim quod post mortem meam iniquè agelis, et declinabitis cito de via, quam præcepì vobis, et occurrent vobis mala in extremo tempore, quando feceritis malum in conspectu Domini, ut irritetis eum per opera manuum vestrarum (Deut. xxxi). »

C Nunc igitur, Judæe, audi meum consilium, ut Deum, quem iratum habes, possis habere propitium: deponere veteris hominis indumentum, et novæ gratiæ suscipe sacramentum; placeant tibi benedictiones Garizim, ut maledictiones Hebal (Deut. xxvii). D possis evadere: desere Judaicæ cæcitatatis errorem, et te ad Evangelicæ gratiæ dirige veritatem: esto procul dubio securus de venia, si ad Christi fidem conversus, sacri baptismatis fueris unda perfusus. Sed quoniam apud animum tuum plus forsitan valeo Deum deprecando, quam apud te prædicando, Deus patrum tuorum a corde tuo vetustum ignorantiae velamen abjiciat, et depulsis errorum tenebris, nova te cognitionis suæ luce perfundat, qui per prophetam suum pollicetur, dicens: « Si fuerit numerus filiorum Israel velut arena maris, reliquiæ Israel salvæ fient (Isai. x; Oseæ 1; Rom. ix). »

Epilogus. Ecce perpendis ipse, charissime frater Honeste, quia dum imbecillitati tuæ consulere studui, non

coloratos rhetoricæ facundiæ flosculos, non acuta dialecticorum ponere argumenta curavi. Salvo enim eo, quod mihi sæcularis sapientiæ phaleras sequi non libet, quia te etiam negotiis sæcularibus implicatum novi multa non posse perlegere, nolui te prolixis argumentorum distinctionibus onerare. Quapropter dum nuda pene tibi Scripturarum exempla proposui, velut sagittarum fasciculum in pharetram misi. Et quia ex verbis contrariis suggeritur copia respondendi, arma quidem præbui; quo vero te invictum

A effundere debeas, quo clypeum circumvolvere, quia bella necdum imminet, ad plenum docere non potui. Habes igitur coram posita, quæ ad hujusmodi conflictum sunt necessaria. Utere paratis, ut expedire decreveris.

Omnipotens Deus, dilectissime frater, ab invisibilibus te insidiis hostium misericorditer protegat et immunem te de hujusmodi certamine ad cœlestia regna perducatur. Amen.

Sit nomen Domini benedictum.

51-52 OPUSCULUM QUARTUM.

DISCEPTATIO SYNODALIS INTER REGIS ADVOCATUM ET ROMANÆ ECCLESIAE DEFENSOREM.

ARGUMENTUM. — In hoc libello Romanæ Ecclesiæ defensor et regis Henrici advocatus altercantes inducuntur. Causa autem eorum altercationis hæc erat: Inoleverat prava consuetudo, ut Romanus pontifex eligi non posset, nisi ab imperatore prius confirmaretur. Cum igitur tunc temporis Henricus III puer esset, et adhuc sub tutela constitutus, sine illius assensu pontifex electus est: quod cum ab Henrici legatis in crimen vocaretur, in hac disputatione cuncta eorum objecta refelluntur, ut paulatim cogatur regius advocatus rationibus convictus, in contrariam transire sententiam. Fingitur autem hæc disceptatio habita coram synodo Episcoporum qui, ut hac de re pronuntiarent, in unum convenerant. Cudaloum antipapam sequentibus verbis compellat S. auctor.

Sed ad hæc gloriaris et jactas: Rex me, et imperatrix mater eligit, ad hunc apicem me regia celsitudo provexit: sed cum hinc aula regia suum tueatur electum, illinc Romana Ecclesia proprium defendat antistitem, jam in solio constitutum; dignum est, ut sanctorum atque prudentium sacerdotum multitudo conveniat: et hanc quæstionem ventilans sub canonici juris auctoritate discernat. Et quoniam in proximo, ut speramus, fiet hinc Osboriense concilium, hic jam ejusdem concilii constituamus velut in quadam tabellæ pictura præludium. Juxta visionem ergo Danielis (*Dan. vii*), patrum throni sint positi, judicium sedeat, libri aperiantur, et solutionis indiga quæstio in medium deducatur. Hinc itaque Romanæ defensor Ecclesiæ suas allegationes inferat: illinc advocatus regius propriæ partis argumenta depromat. Taceat Parma cum suo hæresiarchia, advocatio tantum regia, et Romana invicem obloquatur Ecclesia; sanctorum vero sacerdotum erecti sint animi, ut et quæ utrinque dicenda sunt, conferant, et peroratae causæ judicialis sententiæ calculum ponant. Age igitur, defensor apostolicæ sedis incipiat, deinde regius advocatus, quæ sibi videbuntur obtendat.

Defensor Romanæ Ecclesiæ.

Cum Beatitudo vestra, venerabiles patres, super apostolicæ sedis negotio disputat, ad cunctas Ecclesias pertinere, quod versatur in manibus, non ignorat. Hac enim stante, reliquæ stant; sin autem hæc, quæ omnium fundamentum est, et basis obruitur: cæterarum quoque status necesse est collabatur. Omnes autem sive patriarchivi cujuslibet apicem,

B sive metropoleon primatus, aut episcopatum cathedras, vel Ecclesiarum cujusunque ordinis dignitates, sive rex, sive imperator, sive cujuslibet conditionis homo purus instituit, et (prout voluntas, aut facultas tulit) specialium sibi prærogativarum jura præfixit; Romanam autem Ecclesiam solus ille fundavit, et super petram fidei mox nascentis erexit: Qui beato vitæ æternæ clavigero, terreni, simul et cœlestis imperii jura commisit (*Matth. xvi*). Non ergo quælibet terrena sententia, sed illud Verbum, per quod conditum est cœlum et terra, per quod denique omnia condita sunt elementa, Romanam fundavit Ecclesiam; illius certe privilegio fungitur, illius auctoritate fulcitur. Unde non dubium, quia quisquis cuilibet Ecclesiæ jus suum detraxit, injuriam facit: qui autem Romanæ Ecclesiæ privilegium ab ipso summo omnium Ecclesiarum capite traditum auferre conatur, hic procul dubio in hæresim labitur. et cum ille notetur injustus, hic est procul dubio dicendus hæreticus. Fidem quippe violat, qui adversus illam agit, quæ mater est fidei, et illi contumax invenitur, qui eam cunctis Ecclesiis prætulisse cognoscitur. Cum hæc igitur vestra Sanctitas indubitanter agnoscat, vos, qui non quilibet, sed nobiliores, et egregii estis filii Romanæ Ecclesiæ, pietatis viscera circa matrem vestram patientes ostendite: et utrum destrui debeat, sibimet eligendo pontificem, **53** judicate. Mirum quippe est, si quod minoribus Ecclesiis canonicus vigor attribuit, illi soli, quæ caput est omnium, non permisit.

Regius advocatus.

Prolixa declamatio dedit attentionem, benevolen-